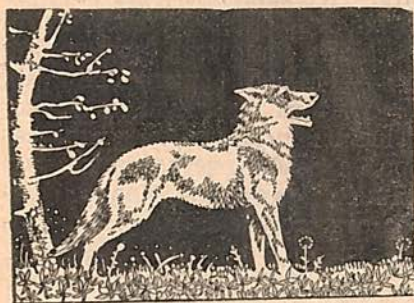

— Че не се свършватъ брей! Толкова много ги избиватъ, и пакъ сж тѣй многобройни, — каза нѣкой.

— Е, че не се свършватъ тѣй лесно я. България е планинска и гориста страна, та има где да се криятъ. Вълкътъ живѣе най-вече въ гѣститѣ гори и храсталаци. Освенъ това, тѣ прииждатъ и отъ далечни мѣста. Вълкътъ може да премине за една нощъ 70—80 километра. Пъкъ се и доста размножаватъ. Вълчицата ражда обикновено отъ 4 до 6 малки въ нѣкое затулено и непристъпно мѣсто. Тя ги отглежда съ голѣма майчина любовъ и грижи. Помага и бащата, но той не би се поколебалъ и да ги разкъса, ако нѣкога ги издебне сами и е гладенъ. Щомъ понарастнатъ малкитѣ, майката ги учи да разкъсватъ животни, като имъ донася малки такива. Следъ позаякването имъ тя ги води още за кратко време, за да ги учи и после пуца всѣко да си търси късмета.

— Дѣдо Нейко, ако се сжди по следитѣ, не сж били много вълцитѣ, — каза единъ отъ селянитѣ.

— Да, ако се сжди по стѣпкитѣ, които оставятъ понѣкога, когато пжтуютъ вълцитѣ, човѣкъ би помислилъ, че сж минали единъ или два вълка. Но не е така. Вълцитѣ сж много хитри и предвидливи. Ако оставятъ много следи, тогава и жертвитѣ имъ биха се бояли повече и убѣгвали, а и човѣкътъ би ги преследвалъ по-жестоко. Затова тѣ вървятъ единъ следъ другъ и всѣки стѣпва въ стѣпкитѣ на предния. А така не може да се разбере числото имъ. Тѣ се прѣскаатъ само, когато нападатъ или когато сж подгонени, — обясни дѣдо Нейко.

— Че нали сж глупави вълцитѣ? Где имъ идва на ума това? — запита Митко, който се бѣше свилъ между възрастнитѣ.

— А, и ти ли си тука? Въ приказкитѣ вълкътъ е глупавъ, Митко, но той съвсемъ не е такъвъ. Вълкътъ е много уменъ. Ако не повече, то поне е уменъ колкото кучето. Но е много хитъръ и предпазливъ. Неговата предпазливостъ е голѣма. Но това е само,

когато е ситъ. Изгладнѣе ли и гладува ли дълго време, той става страшенъ. Ето, вижте какво сж направили тази нощъ въ Димовата кошара. А знаете ли какъ постѣпватъ вълцитѣ, когато има зли кучета? Въ такъвъ случай тѣ се събиратъ два или три. Единъ отъ тѣхъ приближава кошарата, а другитѣ се притулятъ нейде наблизко, но срещу вѣтъра, за да не могатъ кучетата да ги подушатъ. Първиятъ привлича вниманието на кучетата и ги подлъгва далече отъ кошарата. Тогава другитѣ влизатъ, грабватъ каквото могатъ и бѣгатъ. Следъ това се събиратъ на обща трапеза. Това не е ли умъ и предвидливостъ? — каза дѣдо Нейко.

— Пъкъ ако можеше и да подушва като кучето, кой знае още какви пакости би правилъ! — се обади пакъ Митко.